

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/38/2017
Identifikačné číslo spisu: 3703899924
Dátum vydania rozhodnutia: 28.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3703899924.5

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: K. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. V. č. XX, XXX XX U., proti žalovanému: Obec Lednické Rovne, so sídlom Nám. Slobody 36, 020 61 Lednické Rovne, IČO: 17 952 603, zast. Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom Piaristická 46/276, 911 40 Trenčín, IČO: 36 837 857, o zaplatenie 39 909,- Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 9Cb/77/2003, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 31. januára 2017, č. k. 8Cob/245/2014-501, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 09. júna 2014, č. k. 9Cb/77/2003-448, uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 339,- Eur, trovy právneho zastúpenia vo výške 5 288,86 Eur a povinnosť nahradiť na účet tamojšieho súdu trovy konania vo výške 7 275,31 Eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

2. Z odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie vyplýva, že predchodca žalobcu, spoločnosť EHS spol. s.r.o., sa v žalobe vedenej na tamojšom súde pod sp. zn. 9Cb/77/2003, podanej dňa 10. septembra 2003, domáhal proti žalovanému zaplatenia 1 006 073,- Sk spolu s 24,5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 294 560,- Sk od 01. januára 2000 do 31. decembra 2000, s 16,5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 646 329,- Sk od 01. januára 2001 do 31. decembra 2001, s 16,5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1 006 073,- Sk od 01. januára 2002 do zaplatenia, trov konania a právneho zastúpenia. Druhou žalobou, vedenou pod sp. zn. 9Cb/84/2003 a podanou dňa 14. novembra 2003 sa proti žalovanému domáhal zaplatenia najmenej 200 000,- Sk spolu s 12,5% ročným úrokom z omeškania od 01. januára 2001 do zaplatenia, trov konania a trov právneho zastúpenia. Podaním doručeným tamojšiemu súde dňa 09. februára 2004 upravil žalobu a žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť sumu 200 000,- Sk s 12,5% ročným úrokom z omeškania od 01. januára 2003 do zaplatenia, trovy

konania a trovy právneho zastúpenia. V prvom prípade nárok špecifikoval ako bezdôvodné obohatenie za obdobie 01. januára 1999 do 31. decembra 2001, v druhom prípade ako majetkovú ujmu vrátane ušlého zisku od 01. januára 1994 do 31. decembra 1998 a od 01. januára 2002 do 17. septembra 2002, a to vždy z titulu porušenia zmluvného záväzku, pretože žalovaný mu neumožnil plniť povinnosti dohodnuté v zmluve č. 1.10.92/MACH uzatvorenej dňa 16. septembra 1992 v znení dodatku č. 1 zo dňa 21. októbra 1992 o spolupráci a odbornej súčinnosti v projekčnej príprave, výstavbe a prevádzkovaní zariadenia na zneškodňovanie odpadov - skládky odpadu, Podstránie Lednické Rovne. Strany sporu nedospeli k mimosúdnej dohode, preto bol žalobca nútený vzniknutú situáciu riešiť podaním žaloby. Súd prvej inštancie obe veci uznesením z 01. marca 2007, č. k. 9Cb/77/03-107 spojil na spoločné konanie a rozhodnutie a po vykonanom dokazovaní vo veci rozhodol dňa 26. mája 2014 rozsudkom č. k. 9Cb/77/2003-436 tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 11 729,55 Eur s príslušenstvom a vo zvyšku žalobu zamietol s tým, že o náhrade trov konania si vymienil rozhodnúť samostatným uznesením. Súd prvej inštancie s poukazom na skutočnosť, že v predmetnej veci rozhodnutie záviselo od znaleckého posudku, o trovách konania účastníkov rozhodol podľa § 142 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“) a priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia, ktoré pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 331,93 Eur a z trov právneho zastúpenia, pri ktorých vychádzal z hodnoty konania, v danom prípade predstavujúcej sumu priznanú rozsudkom, a to vo výške 11 729,55 Eur, pričom odmena za jeden úkon právnej služby predstavovala sumu 287,14 Eur. Súd prvej inštancie preskúmal vyčíslenie a účelnosť vyúčtovaných trov právneho zastúpenia a žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 5 288,86 Eur. Výrok o náhrade trov štátu odôvodnil ust. § 148 O. s. p.. Uviedol, že v rámci dokazovania v tomto konaní opakovane nariadil znalecké dokazovanie, pričom zálohy, ktoré zložil preukázateľne len žalovaný, nepostačovali na pokrytie odmien znalcov a časť odmien vo výške 7 275,31 eur bola zaplatená zo štátnych prostriedkov, tak ako to vyplýva z uznesenia súdu prvej inštancie z 20. januára 2014, č. k. 9Cb/77/2003-410 (zo štátnych prostriedkov zaplatená suma 7 123,40 Eur) a uznesenia z 21. mája 2014, č. k. 9Cb/77/2003-434 (zo štátnych prostriedkov zaplatená suma 151,91 Eur). Keďže o trovách konania strán sporu bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 3 O. s. p. v prospech žalobcu, k náhrade trov štátu zaviazal podľa ust. § 148 O. s. p. žalovaného.

3. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) napadnuté uznesenie preskúmal a dospel k názoru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné. Súd prvej inštancie sa podľa názoru odvolacieho súdu dôsledne riadil ustanoveniami § 142 ods. 1, 2, 3 O. s. p., keď s poukazom na skutočnosť, že rozhodnutie v danej veci záviselo od znaleckého posudku, priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia, pričom za hodnotu konania pojal sumu priznanú rozsudkom, teda 11 729,55 Eur. Žalovaný v odvolaní namietal aplikáciu ustanovenia § 142 ods. 3 O. s. p., kedy sa konajúci súd mal podľa názoru odvolateľa riadiť ust. § 142 ods. 2 O. s. p. a náhradu trov konania mal pomerne rozdeliť a s prihliadnutím na pomer jeho úspechu pri obrane v spore mu mal priznať 2/5 zo vzniknutých trov. K uvedenej námietke žalovaného odvolací súd uviedol, že v danom prípade rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku a že tento znalecký posudok vyčíslil výšku plnenia a nezaoberal sa základom uplatneného nároku, čím boli splnené zákonom vyžadované náležitosti pre aplikáciu ust. § 142 ods. 3 O. s. p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Odvolací súd ďalej k námietke žalovaného týkajúcej sa obdobia, za ktoré si žalobca uplatňoval nárok, a to v súvislosti s vyčíslením výšky škody v znaleckom posudku, ktorá mala vplyv na výšku trov (hodnota sporu) uviedol, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody aj za obdobie od 01. januára 2002 do 17. septembra 2002, čo vyplýva z jeho písomného podania doručeného súdu prvej inštancie dňa 09. februára 2004, o ktorom súd rozhodol uznesením z 23. mája 2011, č. k. 9Cb/77/2003-347, v ktorom sa vysporiadal s čiastočným späťvzatím žaloby, so zmenou žalobného petitu, ako aj s nárokom žalovaného na náhradu trov čiastočne zastaveného konania, ktoré mu priznal v sume 16,50 Eur titulom súdneho poplatku týkajúceho sa čiastočne zastaveného konania (v pomernej časti) a 554,98 Eur titulom trov právneho zastúpenia s poukazom na ust. § 146 ods. 2 O. s. p.. Preto nie je podľa názoru odvolacieho súdu opodstatnená ani námietka žalovaného o nevysporiadaní sa s trovami čiastočne zastaveného konania. Súd prvej inštancie postupoval správne aj pri rozhodovaní o trovách štátu, keď aplikoval ust. § 148 O. s. p. a to s ohľadom na výsledok sporu, v ktorom žalobca bol úspešný pri uplatnení nároku na náhradu škody, ktorej výška bola ustálená znaleckým dokazovaním. Keďže odvolací súd v postupe súdu

prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania a trov štátu nevzhladol žiadne pochybenie, uznesením z 31. januára 2017, č. k. 8Cob/245/2014-501 odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) potvrdil. Náhradu trov konania odvolací súd žalobcovi nepriznal, pretože mu preukázateľne žiadne trovy v súvislosti s odvolaním žalovaného nevznikli.

4. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Prípustnosť dovolania odôvodnil ust. § 420 písm. e/ a f/ C. s. p. a ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., t. j. rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi súdu ešte nebola vyriešená.

5. Podľa názoru dovolateľa súd pri vyhodnocovaní zaujatosti sudkyne Mgr. Ivany Šlesarovej nepostupoval správne. Sudkyňa Mgr. Ivana Šlesarová v konaní pred súdom prvej inštancie oznámila svoju zaujatosť predsedovi súdu, vzhľadom na blízky vzťah jej manžela so starostom obce Lednické Rovne a skutočnosť, že jej manžel bol vychovávaný v rodine súčasnej poslankyne za obec Lednické Rovne. Krajský súd v Trenčíne uznesením z 08. decembra 2003, č. k. 8Ncb/6/03-33 rozhodol, že sudkyňa Mgr. Ivana Šlesarová nie je vylúčená z rozhodovania v konaní vedenom pod sp. zn. 9Cb/77/2003 z dôvodu, že existencia niektorej okolnosti svedčiacej o vzťahu sudkyne k veci, k stranám sporu alebo k ich zástupcom, nebola v danej veci zistená. Dovolateľ poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Nc/30/2009, 5Nc/8/2009 podľa ktorých má byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci nielen vtedy, keď jeho vzťah k veci, stranám sporu alebo ich zástupcom je založený na zaujatosti skutočne preukázanej, ale rovnako, i keď existuje čo aj len najmenšia pochybnosť o jeho nestrannosti v očiach verejnosti. Sudkyňa Mgr. Ivana Šlesarová v snahe pôsobiť nezaujato mohla konať v negatívnom smere voči žalovanému, čím však v konečnom dôsledku konala zaujato a preto podľa dovolateľa nebola otázka zaujatosti tejto sudkyne posúdená správne, v dôsledku čoho je naplnený dôvod prípustnosti dovolania ako aj dovolací dôvod podľa § 420 písm. e/ C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p..

6. Naplnenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. vidí dovolateľ v skutočnosti, že znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 316/2016, ktorým mal byť vyčíslený zisk právneho predchodcu žalobcu dosahovaný spravidla v poctivom obchodnom styku za podmienok obdobných podmienkam porušenia zmluvy (abstraktný zisk), súd akceptoval aj napriek tomu, že podľa názoru dovolateľa tento nezodpovedal otázke sformulovanej súdom a znalecký ústav vykonal svojvoľne iný posudok s ustálením pojmu majetková ujma. Žalovaný v dovolaní namieta aj nesprávne právne posúdenie pri riešení právnej otázky od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. v spojení s § 432 ods. 1 C. s. p.), kedy rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od posúdenia prípustnosti odklonu znalca od jemu ustanovenej úlohy, pričom uvedená otázka je podľa názoru dovolateľa otázkou dovolacím súdom doteraz neriešenou. Zároveň konajúci súd nesprávne právne posúdil otázku povinnosti nahradiť trovy konania štátu uloženej žalovanému ako obci, oslobodenej od platenia súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. Podľa ust. § 148 O. s. p. mala byť náhrada trov konania štátu proti žalovanému znížená o 100%. Na podporu svojich tvrdení označil dovolateľ rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7So/84/2012, 4MCdo/5/2013. Podľa názoru dovolateľa súd mal pri uložení povinnosti nahradiť trovy konania žalovanému aplikovať ust. § 150 O. s. p., ktoré pri dôvodoch hodných osobitného zreteľa umožňuje súdu výnimočne nepriznať náhradu trov konania. Dôvodom hodným osobitného zreteľa má byť skutočnosť, že žalovaný je obcou a úhrada trov konania priznaných žalobcovi by znamenala značný odliv financií z verejných rozpočtových prostriedkov obce Lednické Rovne. Dovolateľ poukázal aj na čiastočnosť úspechu žalobcu v konaní, keď z pôvodne žalovanej sumy 39 909,- Eur súd žalovanému priznal 11 729,55 Eur. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhuje, aby najvyšší súd uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

9. Dovolanie je možné považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie, dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nemôže byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012). Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujem zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam. Toto právo, ktorého súčasťou je aj právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdov nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (sp. zn. 1Cdo/238/2013, 3Cdo/44/2016, 5Cdo/264/2014, 8Cdo/13/2016).

10. Žalovaný prípustnosť dovolania odvodzuje z ustanovenia § 420 písm. e/ a f/ C. s. p. a zároveň aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.. Podľa názoru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia vyjadreného v uznesení z 19. apríla 2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017, dovolanie nemôže byť úspešne založené na argumentácii týkajúcej sa nesprávnosti právneho posúdenia odvolacieho súdu v niektorej právnej otázke (§ 421 C. s. p.), keď je v ňom súbežne uplatnená (protirečivá) argumentácia dovolateľa, podľa ktorej odvolací súd za daného procesného stavu (dovolateľom uplatnenej procesnej vady zmätočnosti podľa § 420 C. s. p.) nemal vôbec prikrôčiť k právnomu posúdeniu ako takému. Na základe uvedenej argumentácie veľký senát občianskoprávneho kolégia konštatoval, že kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. je neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 C. s. p.. Zásada, podľa ktorej dovolateľ nemôže uplatniť popri sebe viaceré, navzájom protichodné alebo logicky sa vylučujúce dôvody prípustnosti dovolania, sa neuplatňuje iba vo vzájomnom (horizontálnom) vzťahu ustanovení § 420 a § 421 C. s. p., ale tiež vo vnútri týchto ustanovení (vo vertikálnom usporiadaní jednotlivých dôvodov dovolania v rámci toho istého ustanovenia, a to samostatne v rámci § 420 C. s. p. a v rámci § 421 C. s. p.). V prípade dovolacej argumentácie, podľa ktorej v určitom spore došlo súbežne k viacerým, zákonom samostatne kvalifikovaným vadám zmätočnosti, musí vziať dovolací súd na zreteľ, že legislatívne usporiadanie dôvodov prípustnosti dovolania postupne vymenovaných v § 420 C. s. p., zreteľne vyjadruje vyšší stupeň intenzity procesnej chyby súdu a významovú nadradenosť dôvodu zmätočnosti uvedeného v prednejšom poradí pred dôvodmi prípustnosti vymenovanými v ďalšom poradí. V dôsledku takéhoto usporiadania platí, že pri argumentácii dovolateľa týkajúcej sa procesnej vady zmätočnosti uvedenej v prednejšom poradí už nemá opodstatnenie ďalšia argumentácia týkajúca sa procesnej vady zmätočnosti uvedenej v nasledujúcom poradí. Pokiaľ dovolateľ uvedie, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva zároveň z viacerých dôvodov zmätočnosti, dovolací súd sa obmedzí len na posúdenie relevantnosti tej dovolacej argumentácie, ktorá sa týka dovolateľom namietanej vady zmätočnosti upravenej v ustanovení § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. v prednejšom poradí, neprístupuje k preskúmaniu opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa o existencii procesnej vady upravenej v § 420 C. s. p. v ďalšom poradí.

11. Podľa ust. § 48 ods. 3 veta prvá C. s. p. je právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu pre senáty najvyššieho súdu záväzný. V súlade s uvedeným ustanovením a s dovolateľom uplatnenými dôvodmi prípustnosti dovolania súčasne podľa ust. § 420 písm. e/ C. s. p., § 420 písm. f/ C. s. p. a §

421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., sa najvyšší súd obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania s ohľadom na vady zmätočnosti podľa § 420 C. s. p. a z dôvodu dovolateľom uplatnených viacerých väd zmätočnosti, na písmeno e/, ktoré je v prednejšom poradí.

12. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

13. Podľa § 420 písm. e/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

14. Pri uplatnení procesných väd zmätočnosti podľa § 420 C. s. p. je potrebné pre vyvodenie názoru o prípustnosti dovolania aj posúdenie dovolaním napadnutého rozhodnutia, či ide o rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej alebo rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Vecou samou treba rozumieť predmet konania tak, ako bol vymedzený v žalobe a o ktorom má byť v konaní vecne rozhodnuté, pričom súd rozhoduje vo veci samej rozsudkom (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/114/2017). Meritórne rozhodnutia na rozdiel od rozhodnutí nemeritórnych zakladajú prekážku rozhodnutej veci (*impedimentum rei iudicatae*). Naproti meritórnym rozhodnutiam stoja rozhodnutia procesné, ktoré buď predchádzajú konečnému vyriešeniu sporu (napr. rozhodnutie o spojení vecí na spoločné konanie) alebo ktorými sa konanie končí, pričom procesné rozhodnutia nezakladajú prekážku veci rozhodnutej. Pod rozhodnutiami, ktorými sa konanie končí v zmysle prvej časti vety ust. § 420 C. s. p. je možné rozumieť rozhodnutia, ktorými sa konanie o veci vymedzenej žalobou končí bez toho, aby sa vec vecne prejedнала.

15. Uznesenie o uložení povinnosti náhrady trov konania nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí. Uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo uvedené uznesenie súdu prvej inštancie potvrdené, preto rovnako nie je rozhodnutím vo veci samej a tiež nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Takéto uznesenie odvolacieho súdu nie je preto možné napadnúť dovolaním uplatneným podľa ustanovenia § 420 C. s. p..

16. Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nemožno z ustanovenia § 420 písm. e/ C. s. p. vyvodiť, najvyšší súd dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 477 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.